

Laura Enija Meirāne
Salaspils 1. vidusskola
12. klase

domraksts konkursam “Mana Latvija un Satversme”

Pedagogs: Daina Tauriņa

Mana Latvija un Satversme

Latvijā virmo tās simtgades atnestais saviļņojums. Gaidot jubileju, daudz tiek runāts par kultūras pasākumiem, vēsturi, svarīgām personībām, taču salīdzinoši maz tiek runāts par dokumentu, kas palīdzēja Latvijas valsti izveidot. Tas izsauca diskusijas Latvijas Republikas Satversmes nodaļu starpā.

“Kā tas nākas, ka, runājot par Latviju, mani neviens nepiemin?” domīgi teica pirmā, Vispārējo noteikumu nodaļa. “Es taču pastāstu, kas ir Latvija un kam vara pieder!”

Otrā nodaļa, Saeima, tai atteica: “Par maniem 100 deputātiem gan runā! Mēs taču pieņemam latviešiem svarīgus lēmumus un valsti pārvaldām! Tiesa gan, daudzi mūs vairāk nicina un zākā nekā atbalsta...”

“Nenokar galvu, tu neesi viena,” piebilda trešā nodaļa, Valsts prezidents, “arī man tiek izteikti nejauki vārdi. Taču tad es atceros, ka es taču esmu Valsts galva! Es reprezentēju Latviju starptautiski, esmu valsts bruņotā spēka augstākais vadonis, es varu...”

“Jā, jā, mēs sapratām, kas gan būtu valsts bez tevis...” garlaikoti novilka Ministru kabinets. Valsts prezidents tam veltīja dusmīgu skatienu: “Neaizmirsti, ka es esmu tas, kas tevi aicināja būt šajā profesijā.”

“Nestrīdieties!” viltīgi smaidīja Saeima. “Es varu jūs abus atlaist!”

Tad ierunājās piektā nodaļa, Likumdošana, kas visu šo laiku bija tikai klausījies: “Bez manis jūs tāpat neesat nekas. Es nosaku valstī esošos likumus, kas ietekmē tās darbību.” “Mēs varam tevi mainīt!” iesaucās Saeima, Valsts prezidents un Ministru kabinets. Likumdošana samulsa, taču turpināja iesākt: “Bet kas gan ir valsts bez likumiem? Tie vajadzīgi, lai būtu kārtība! Kas gan ir valsts bez kārtības?”

“Kārtība? Kurš pieminēja kārtību?” iesaistījās arī sestā nodaļa, Tiesa. “Kur jāievieš kārtība?” arī Valsts kontrole jeb septītā nodaļa uzmanīgi aplūkoja pārējās. Visas nodaļas ātri apklusā un novērsa skatienu.

Tiesa saskatījās ar Valsts kontroli un brīdināja pārējās: “Ja strīds nav izšķirams, meklējiet mani, es visu tiesiskā ceļā izlemšu jūsu vietā!”

Blakus septiņām nodaļām stāvēja vēl kāda, salīdzinoši jauna. Tik jauna, ka tā kautrējās ko iebilst. Beidzot tā saņēma drosmi un klusi ieteicās: “Vai zināt, es arī esmu svarīga. Esmu astotā nodaļa, Cilvēka pamattiesības, un es esmu atbildīga par Latvijas iedzīvotājiem. Tas taču ir gana svarīgi, pareizi?” Pārējās nodaļas lēnām pamāja ar galvu un neizprata, kā tās agrāk iztikušas bez tik nozīmīgas Satversmes daļas.

Visu strīda laiku Latvija stāvēja malā un klausījās. Viņa jutās aizkustināta, ka visa Latvijas Republikas Satversme ir gatava darīt tik daudz viņas labā. “Paldies,” Latvija iesāka, “bet jūs piemirsāt vienu svarīgu lietu. Mēs esam komanda. Mēs nevaram būt cits bez cita. Un, kamēr būsim visi kopā, tikmēr arī mana – Latvijas – sirds pukstēs un latvieši būs laimīgi!”